

Om hoop in ons wonde te vryf
1 Tessalonisense 4:13-18

'n Brief vol verwagting

Wat gebeur met ons hoop wanneer die lewe anders verloop as wat ons verwag het? Wat gebeur wanneer ons glo dat God getrou is aan sy beloftes, maar die werklikheid waarin ons leef ons met vrae laat? Dit is iets van die spanning wat ons in Paulus se eerste brief aan die Tessalonisense aantref.

1 Tessalonisense is waarskynlik een van die vroegste Christelike geskrifte wat vir ons bewaar gebly het. Paulus skryf omstreeks 50–51 n.C. aan 'n jong gemeente in Tessalonika, 'n belangrike hawestad en handelsentrum in die Romeinse provinsie Masedonië. Die gemeente het ontstaan tydens Paulus se sendingwerk, waarvan ons ook in Handelinge 17 lees.

Dit is 'n gemeente wat met entoesiasme die evangelie ontvang het, maar wat ook vervolging en swaarkry beleef. Paulus skryf met besondere warmte oor hulle geloof, liefde en volharding. Hy is dankbaar vir hulle, maar ook besorg oor hoe hulle in moeilike omstandighede sal staande bly.

Een van die opvallendste kenmerke van hierdie brief is dat **elke hoofstuk na Christus se wederkoms verwys**: **1:9–10:** Die gemeente wag op Jesus wat uit die hemel kom. **2:19–20:** Die gemeente is Paulus se vreugde by Christus se koms. **3:13:** Paulus bid dat hulle heilig sal wees wanneer Christus kom. **4:13–18:** Paulus skryf oor die opstanding van gelowiges wat reeds gesterf het. **5:23:** Paulus bid dat God hulle sal bewaar tot Christus se koms.

Die wederkoms is dus nie 'n losstaande onderwerp wat Paulus toevallig behandel nie. Dit vorm deel van sy verstaan van die hele Christelike lewe.

Interessant genoeg kom die gedeelte oor die wederkoms direk ná Paulus se aansporing om rustig te leef, met jou eie sake besig te wees en met jou hande te werk (4:11–12). Aan die een kant praat hy oor die heel gewone lewe; aan die ander kant oor die groot toekoms wat God vir sy skepping beloof.

Vir Paulus staan hierdie twee dinge nie teenoor mekaar nie. Die hoop op Christus se wederkoms behoort juis ons alledaagse lewe te vorm.

1. Ons moet eerlik wees oor ons wonde

In hoofstuk 4 kom Paulus by 'n vraag wat die gemeente waarskynlik diep ontstel het. Sommige gelowiges het reeds gesterf, terwyl die gemeente nog op Christus se wederkoms wag.

Wat gaan van hulle word? Sal hulle die wederkoms misloop? Het die dood hulle van die belofte van Christus se terugkeer uitgesluit? Sal diegene wat nog lewe wanneer Christus kom, 'n besondere voordeel hê? Dit is belangrik om hierdie vrae raak te sien, want dit help ons om Paulus se antwoord reg te verstaan. **Sy primêre vraag is nie wanneer Christus weer sal kom nie, maar wat van die gestorwenes sal word wanneer Hy kom.**

Paulus skryf dus nie in die eerste plek 'n tydlyn van die eindtyd nie. Hy reageer op 'n gemeente se hartseer en onsekerheid. Hy begin met die woorde: "Ons wil nie hê dat julle onkundig moet wees oor dié wat ontslaap het nie, sodat julle nie treur soos die ander mense wat geen hoop het nie" (4:13).

Die Griekse woord wat hier met *ontslaap* vertaal word, is afgelei van *koimaō*, wat letterlik beteken om te slaap. Dit is ’n beeld wat ook elders in die Nuwe Testament gebruik word wanneer daar oor die dood van gelowiges gepraat word.

Die beeld van slaap maak die dood nie minder werklik nie. Dit plaas die dood egter binne ’n groter verhaal. Soos slaap nie die einde van ’n mens se lewe is nie, so is die dood in die lig van Christus se opstanding nie die einde van God se verhaal met sy mense nie.

Maar let veral op wat Paulus oor hartseer sê. Hy skryf nie dat Christene nie mag treur nie. Hy sê dat hulle nie moet treur *soos mense wat geen hoop het nie*.

Dit is ’n belangrike onderskeid. Geloof maak ons nie immuun teen verdriet nie. Die verlies van iemand vir wie ons lief is, bly ’n diep menslike ervaring. Die Christelike hoop vra nie dat ons ons hartseer moet wegsteek of vinniger daaroor moet kom nie.

Ons sien dit ook in die evangelies. Wanneer Jesus by die graf van Lasarus kom, huil Hy. Selfs Jesus, wat weet dat Hy Lasarus uit die dood gaan opwek, staan nie onaangeraak voor die hartseer van die mense rondom Hom nie.

Daar is dus ruimte vir trane binne die Christelike geloof. Ons hoef nie ons wonde weg te steek om mense van hoop te wees nie.
Die vraag is eerder: Wat beteken dit om met hierdie wonde te leef in die lig van Christus se opstanding?

2. Ons het hoop nodig wat groter is as die dood

Paulus se antwoord begin in vers 14 met die hart van die Christelike geloof: “Ons glo immers dat Jesus gesterf het, maar ook opgestaan het.” Hierdie woorde is die grond waarop die res van sy argument rus. Die gemeente se hoop is nie bloot dat alles uiteindelik beter sal uitwerk nie. Dit is ook nie ’n algemene optimisme oor die lewe of ’n vae oortuiging dat die dood nie die einde kan wees nie.
Die Christelike hoop is gegrond in iets wat God reeds gedoen het: Jesus Christus is uit die dood opgewek. Die opstanding is daarom nie bloot ’n troosvolle gedagte wat Christene oor die dood ontwikkel het nie. Dit is die gebeurtenis waardeur God ’n nuwe toekoms oopgemaak het.

Paulus werk hierdie gedagte ook uitvoerig uit in 1 Korintiërs 15. Daar beskryf hy Christus as die *eersteling* van dié wat gesterf het (15:20). Die beeld kom uit die landbou: die eerste deel van die oes is die teken dat daar nog ’n oes op pad is.

Christus se opstanding is dus nie ’n geïsoleerde wonderwerk wat net met Hom te doen het nie. Dit is die begin van God se groter werk van nuwe lewe. Dit is waarom Paulus vir die Tessalonisense kan sê dat diegene wat reeds gesterf het, nie uitgesluit sal word wanneer Christus kom nie. Hulle sal deel hê aan sy opstanding.

Vanaf vers 16 gebruik Paulus groot en aangrypende beelde om Christus se koms te beskryf: ’n bevel, die stem van ’n aartsengel, die trompet van God en die dooies wat opstaan. Hierdie taal herinner aan die Ou Testament se beskrywings van God se verskyning in heerlikheid. Dit is taal vol ontsag en verwondering, wat ons verbeelding probeer oopmaak vir die omvang van God se belofte.

In vers 17 gebruik Paulus ’n interessante Griekse woord: *apantēsis*, wat beteken om iemand tegemoet te gaan of te ontmoet. In die antieke wêreld kon hierdie woord gebruik word wanneer inwoners van ’n stad ’n belangrike besoeker of heerser buite die stad tegemoetgaan om hom te verwelkom en te begelei. Hierdie agtergrond gee ’n besondere kleur aan Paulus se beeld van gelowiges wat Christus tegemoetgaan.

Die klem val op die ontmoeting met die Here wat kom. Paulus gee nie hier ’n volledige beskrywing van die geografie van die hiernamaals nie. Sy woorde verkondig die oorwinning en teenwoordigheid van Christus, die Here wat sy mense nie vergeet nie.

En dan, ná al hierdie groot beelde, eindig Paulus met ’n merkwaardig eenvoudige belofte: **“En so sal ons altyd saam met die Here wees” (4:17).**

Dit is waarheen al die beelde ons neem. Die uiteindelike hoop van die Christelike geloof is nie bloot dat die dood oorwin sal word nie, maar dat ons vir altyd in die teenwoordigheid van Christus sal wees.

Hierdie belofte gee ’n ander perspektief op ons sterflikheid. Ons lewens word nie bloot deur die grense van geboorte en dood bepaal nie, maar deur die trou van die God wat Jesus uit die dood opgewek het.